

svoje pridne otroke. Že prej sem omenil, kako pridno nas zemlja preskrbljuje z živežem in drugimi potrebščinami, a pristaviti moram, da nam odtakrat, ko je bila naša prva mati Eva nepokorna, tudi naša krušna mati — zemlja noče sama kruha rezati, marveč ji moramo pridno pomagati, sodelovati z njo. Da, pridnost je storila, da ima človek že v toliki oblasti naravne sile; po svoji pridnosti torej kraljuje človek na zemlji. Pa tudi posameznik more kraljevati sedaj in bo mogel z Bogom kraljevati vekomaj, ako je vztrajno priden in delaven. Za istinito pridne ljudi je namreč na zemlji še vedno dovolj dobrih in častnih služb; v večnosti pa je pripravljena kraljevska krona vsem, ki vztrajajo v pravičnosti!

Slavka.

Kako radi smo jo imeli, kako vsi ljubili! Ali zdaj? Ah, zdaj je ni več med živimi. Uboga Slavica! Kako nenadoma se je preselila v večnost. Mrzla smrt jo je vzela iz naše srede. Ne bodemo je pozabili. Kdo bi pač lahko zabil poslužnega otroka?

„Dobra Slavica“, tako jo je nazival, kdorkoli jo je poznal. Bila je res dobra, pridna. Vselej je natanko in takoj izpolnila vsak materin ukaz in vsako njeno željo z vidnim veseljem. V šolo ni nikdar prihajala nepripravljena. Vselej je imela nalogo natančno in lepo spisano. Če se je primerilo, to pa redkokdaj, da ne bi bilo kaj v pravem redu, vselej je prosila odpustjenja. Bila je v istini ljubka in dobra, ta mala Slavica.

Naenkrat smo zvedeli: obolela je. Ležala je tiho, brez pritožb v posteljci. Ves čas je mislila samo na šolo, naloge, učenje in tovarišice. Vse so jo ljubile, vse hodile obiskovat dan na dan, ali pa popraševat, je li ozdravela in kdaj bo prišla spet v šolo, in sto-

insto sličnih vprašanj. Odgovori pa so bili le kratki. Opazilo se je, da mali angelček vedno bolj in bolj hira, vedno težje izgovarja besede. Slutiti je bilo gotovo smrt.

Prišla sem k njej.

„Kako to, da ne moreš nikamor? Saj si bila o božiču še pri sv. maši. Ne?“

„Slabo mi je bilo in — sem legla.“

„Gotovo si se kaj prehladila. Potrpi, bo že bolje, kmalu bodeš zopet zdrava.“

„Ne vem, me boli.“

„Revica!“

„Mara!“

„Prosim. — Želiš kaj, Slavica?“

„Ah — da.“

„Povej, angelček!“

„Rada bi videla, da me pridejo obiskat gospod župnik, ali — mama ne morejo k njim. Imajo dosti skrbi. In oče? Ah — oče! Bojim se jih — so tako hudi.“

„Pojdem jaz h gospodu, pa pridejo in te obiščejo — —“

„— In me izpovejo —“

„Kakor želiš.“

„Tako rada.“

„Dobro, pojdem.“

Solznih oči sem odšla iz sobice. Še tisti večer so jo posetili gospod župnik. Obljubili so, da pridejo tudi prihodnje jutro k njej.

Drugi dan sem odšla po opravilu. Dolžnost me je klicala drugam, in tačas je prejela mala Slavica tri sv. zakramente, vse en dan: prvo izpoved, prvo sveto obhajilo in sv. poslednje olje.

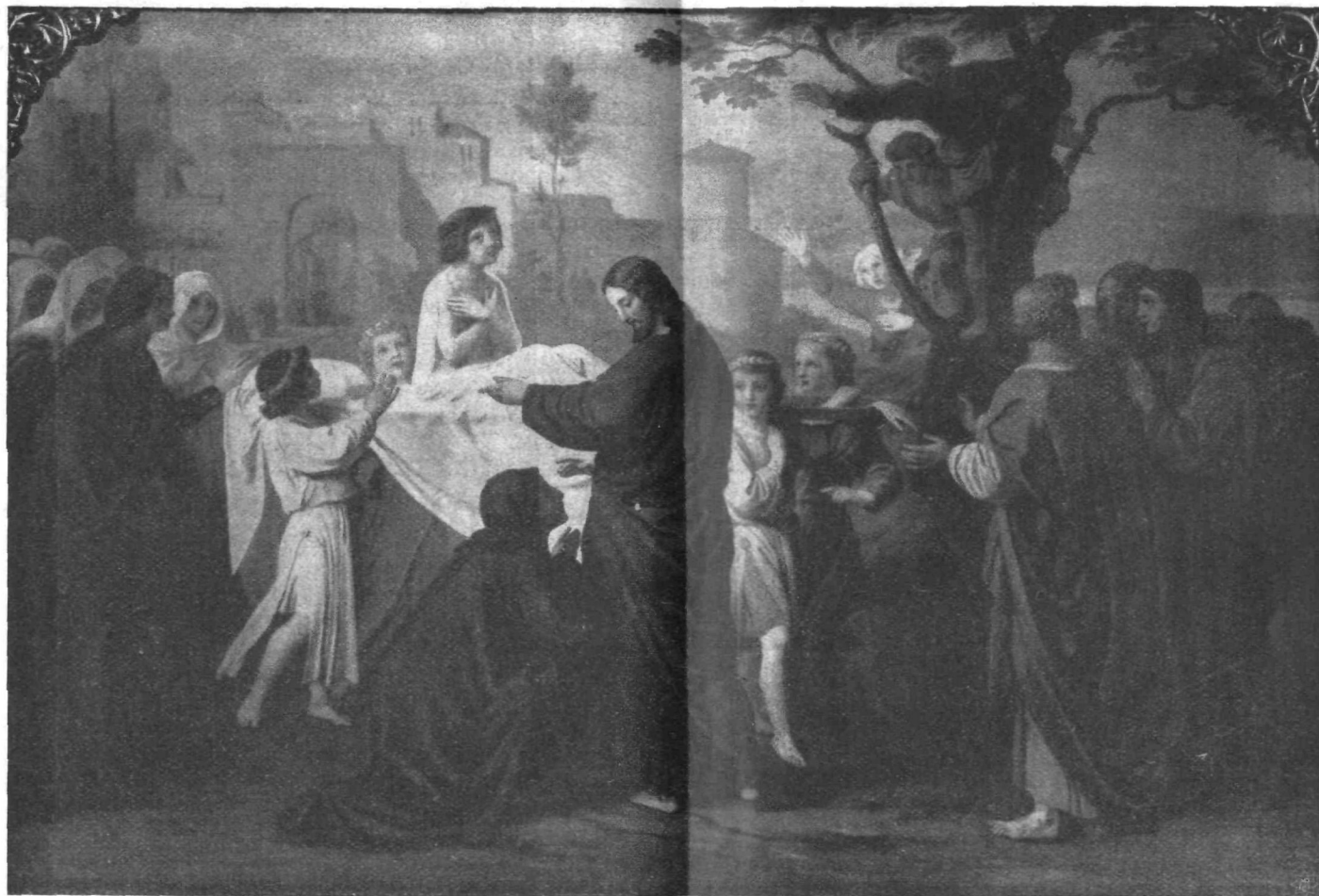
V nedeljo sem bila spet pri njej

„Si zadovoljna?“

„Ah, tako vesela. Zdaj pa pojdem v nebesa, če umrjem. Ali ne?“

„Gotovo!“

Ostala sem še dolgo, dolgo ob postelji. Resen obrazek, udrte, žalostne oči, mučno, težko dihanje, vse je kazalo, da ne bo dolgo. Tolažila sem jo, kolikor sem mogla.

Jezus oživi mladeniča v Najmu.

„Sedaj pa pojdem. Moram iti; pa spominjaj se me ta čas, ko me ne bo tu.“

„Bodem. — Z Bogom.“

„Z Bogom.“

Odšla sem. Hudo mi je bilo in — vrnila sem se, poslovila se še enkrat ter odšla. Žalostno je gledala Slavica za menoj.

Zajokala je.

„Kaj je, Slavka?“ vprašajo jo skrbna mamica.

„Hudo mi je, ker je Mara odšla. Nikogar nimam tako rada, kakor Maro.“

„Saj pride zopet v nedeljo. Le potolaži se —“ hitela je dobra gospa.

Ali Mare ni bilo več. — —

Petek popoldne dobim listek od očeta:

„Snoči je umrla naša Slavka. Pogreb bo v soboto popoldne.“

Zbolelo me je, a tolažila me je misel, da je Slavka srečna in da se enkrat zopet vidiva.

Soboto popoldne odhitim. Pol ure pred pogrebom sem došla. Kako žalosten in vesel obenem je bil tisti izprevod! Prišla je šolska mladina, zapela žalostinko, gospod župnik so odmolili — belooblečene deklice so dvignile krsto in izprevod se je uvrstil v cerkev. Odpravljene so bile molitve in odšli smo na pokopališče. Truplo se je blagoslovilo še enkrat, odmolili smo in šolska mladina je zapela nagrobnico:

Počivaj, draga Slavka mila,
V tihotnem grobu
Prav sladko!
Težko, težko
Ti dokončati
Življenje bilo je mladó.

Ti svet pustila
Si v bridkosti,
Najboljši izvolila dél.
Telo nazaj je
Zemlji dano,
V višave duh se tvoj je vzpel.

Venček spominčic, namešan z belimi vrtnicami in šmarnicami z napisom: „Šolska mladina — vrlejš učenki“, ki so ji ga poklonile součenke, hrani njena mamica v spomin. Na grob pa smo zasadili bele lilije. Saj jih je zaslužila. Bila je blaga kot angelček; v srčecu pa je nosila vrtec, zasajen z nedolžnimi lilijami.

Mara.

